

Molts coincidim que ens trobam en una època d'individualisme hedonista i d'egoisme narcisista que ens provoca una espiritualitat de culte a un mateix. Jesús reafirmà, certament, que era necessari estimar-se a si mateix (Lc 10,27), però mai en la recerca d'un amor solipsista.

Els qui creiem i confiam en Jesús no hem de deixar d'escoltar un dels seus consells més importants: "Fa més feliç donar que rebre" (Lc 17,16). Seguint aquest consell ens hem de convertir amb companys generosos amb qui ens han de menester. Després de temps de no poder col·laborar a "Raons d'esperança" a causa d'un accident de tràfic, he de dir, però, que, al cor d'aquest temps actual, sempre hi ha persones que saben superar el culte de l'adoració del jo per acompanyar els altres i, entre ells, els qui més pateixen. A tots els qui m'han acompanyat, que són molts, els don gràcies per la seva pregària i pel seu caliu humà. He comprovat, atent al dia a dia, que no són pocs els qui saben orientar la seva vida segons el bé, ruta que aporta aquella felicitat i pau que ningú no pot arrabassar (Jn 16, 22).

El Papa Francesc en el seu missatge per a la IV Jornada Mundial dels Avis i de la Gent Gran, la celebrarem el 28 juliol, ens recorda el salm 71,9: "En la vellesa no m'abandonis". En els salms trobam aquesta sentida súplica: "No em rebutgis al temps de la vellesa".

Quantes persones pateixen soledat a causa de guerres, del poc respecte perquè són persones grans, perquè pateixen discapacitats greus, perquè viuen fora del seu país i de la seva cultura, perquè viuen infermetats cròniques.

La soledat que viuen no pocs, ens recorda el Papa, "no és casual ni inevitable, sinó és més bé fruit de decisions -polítiques, econòmiques, socials i personals- que no reconeixen la dignitat infinita de tota persona"... "més enllà de tota circumstància i en qualsevol estat o situació en la qual es trobi" (Decl. Dignitat infinita, 1). I el que és pitjor, accentua el Papa en el seu missatge: "Les mateixes persones grans acaben per sotmetre's a aquesta mentalitat i arriben a considerar-se com un pes, desitjant ser els primers en apartar-se".

Ningú és perfecte, ho sabem prou. La Bíblia ens ensenya categòricament, i també ens ho ensenya la nostra experiència, que som "petits", que som "criatures". Is 40,6 ens recorda: "Una veu diu: 'Fes una crida!' i una altra respon: 'Quina crida he de fer?'". "Proclama que els homes són tots herba i que la seva bondat és com la flor dels camps".

Tots portam a dins un estat incomplet que no és altra cosa que la nostra mateixa condició de criatures. Per açò, si hi ha que per "sentir-se algú" cau en la temptació d'adorar-se a ell mateix, d'altres hi ha que cerquen apropar-se a Déu i als altres recitant el salm 8: "Quan mir el cel que han creat les teves mans, la lluna i els

estels que hi has posat, jo em dic: "Què és l'home, perquè te'n recordis? Què és un mortal, perquè el tenguis present?".

Partint de la meua experiència he de dir que, sentint-me feble i acompanyant febleses d'altres, he après que no hi ha absolutament ningú que no m'hagi ajudat a créixer personalment.

Visitant i escoltant, he aprofitat lliçons de vida: "Res ens regala més humanitat i més felicitat que estimar, que viure atent als altres". "Les persones grans són la gran biblioteca de la vida. En elles no hi ha tan sols saviesa, també gratitud, somriures, actituds de perdó i expressions que no em deixaré perdre mai". Una dona de 106 anys em comunicava: "Vaig perdre facultats, el que no vull perdre mai és la fe". Jo tampoc.